

Sygn. akt III CNP 20/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko E. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2015 r.,
na skutek skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 czerwca 2012 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanej E. D. od wyroku Sądu Rejonowego w K. wydanego w dniu 18 lipca 2011 r. w sprawie o zapłatę. Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe; wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Wymagania skargi wymienione wyczerpująco w art. 424⁵ § 1 k.p.c. mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05; z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05; z dnia 28 lutego 2012 r., I CNP 62/11).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przewidziany w art. 424⁵ § 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnieniu tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów bądź innych środków, nawet nieuznawanych przez kodeks postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty

dokumentów czy tzw. opinie prywatne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie wyводу wskazującego na czas powstania szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05 OSNC, nr 7-8, poz. 141).

Skarga wniesiona przez pozwaną nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Zawarte w skardze oświadczenie o wyrządzeniu szkody sprowadza się do ogólnego stwierdzenia, że „na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia wobec pozwanej zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne zmierzające do wyegzekwowania wszystkich zasądzonych kwot”. Nie ulega wątpliwości, że szkoda spowodowana wydaniem wyroku musi istnieć w chwili wniesienia skargi, tymczasem jedynym dowodem powołanym przez skarżącą, mającym uwiarygodnić wystąpienie szkody jest dołączone do skargi zawiadomienie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 14 maja 2014 r. adresowane do Komornika Sądowego, stwierdzające, że począwszy od maja 2014 r. będą dokonywane potrącenia ze świadczeń, odpowiednio do powołanych przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Skarga nie spełnia również wymagania – określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. - polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że obowiązek ten wiąże się z koniecznością przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, lecz także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia

2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Wywód przedstawiony w skardze został ograniczony do stwierdzenia, że w sprawie skarga kasacyjna - z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia - jest niedopuszczalna, „w konsekwencji strona nie miała żadnej możliwości odwołania się od niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia zapadłego w instancji odwoławczej”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.